

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΕΡΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΙΒΕΤΙΑΝΟ ΛΑΟ

I ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Από το 2002, όταν ανανεώθηκε η άμεση επαφή με την κεντρική κυβέρνηση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΛΔΚ), έχουν πραγματοποιηθεί εκτεταμένες συνομιλίες μεταξύ των απεσταλμένων της Αγιότητάς Του του 14ου Dalai Lama και αντιπροσώπων της Κεντρικής Κυβερνήσεως. Σε αυτές τις συνομιλίες θέσαμε καθαρά τις φιλοδοξίες και επιδιώξεις των Θιβετιανών. Ακρογωνιαίος λίθος της Προσεγγίσεως της Μεσαίας Οδού είναι η εξασφάλιση πραγματικής αυτονομίας για τον θιβετιανό λαό μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος της ΛΔΚ. Αυτό είναι αμοιβαίου οφέλους και στηρίζεται στο μακροπρόθεσμο συμφέρον τόσο του θιβετιανού όσο και του κινεζικού λαού. Διαμένουμε σταθερά στην δέσμευσή μας να μην επιδιώξουμε την απόσχιση ή ανεξαρτησία μας. Αναζητούμε μια λύση στο θιβετιανό πρόβλημα μέσα από μια πραγματική αυτονομία, συμβατή με τις αρχές αυτονομίας όπως αυτές ορίζονται στο Σύνταγμα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΛΔΚ). Η προστασία και η ανάπτυξη της μοναδικής θιβετιανής ταυτότητας, με όλες τις πτυχές, εξυπηρετεί το ευρύτερο συμφέρον της ανθρωπότητας γενικά και των λαών του Θιβέτ και της Κίνας ειδικά.

Κατά την διάρκεια του εβδόμου κύκλου συνομιλιών στο Πεκίνο στις 1 και 2 Ιουλίου 2008, ο αντιπρόεδρος της Πολιτικής Συμβουλευτικής Συνδιάσκεψης του Κινεζικού Λαού και υπουργός της Διευθύνσεως του Κεντρικού Ενωμένου Μετώπου Εργασίας, κ. Du Qinglin, παρακίνησε ρητώς την Αγιότητά Του τον Dalai Lama να υποβάλλει υποδείξεις και προτάσεις για την σταθερότητα και την ανάπτυξη του Θιβέτ. Ο εντεταλμένος υφυπουργός της Διευθύνσεως του Κεντρικού Ενωμένου Μετώπου Εργασίας, κ. Zhu Weiqun, προσέθεσε επιπλέον ότι θα ήθελαν να ακούσουν τις απόψεις μας σχετικά με τον βαθμό ή την μορφή αυτονομίας που αναζητούμε, καθώς και αυτές για όλες τις πλευρές της τοπικής αυτονομίας μέσα στο πλαίσιο του Συντάγματος της ΛΔΚ.

Συνακολούθως, αυτό το υπόμνημα διατυπώνει την θέση μας σχετικά με την πραγματική αυτονομία και τον τρόπο με τον οποίον οι συγκεκριμένες ανάγκες της θιβετιανής ιθαγένειας για αυτονομία και αυτοδιοίκηση μπορούν να επιτευχθούν μέσω της εφαρμογής των αρχών περί αυτονομίας του Συντάγματος της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, όπως εμείς τις κατανοούμε. Υπ' αυτήν την έννοια, η Αγιότητά Του ο Dalai Lama είναι πεπεισμένος ότι οι βασικές ανάγκες του θιβετιανού έθνους μπορούν να καλυφθούν μέσα από μια πραγματική αυτονομία εντός της ΛΔΚ.

Η ΛΔΚ είναι ένα πολυ-εθνικό κράτος και, όπως σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου, πασχίζει να επιλύσει το ζήτημα της εθνικής ταυτότητας μέσα από την αυτονομία και την αυτοδιοίκηση των εθνικών μειονοτήτων. Το Σύνταγμα της ΛΔΚ περιέχει θεμελιώδεις αρχές περί αυτονομίας και αυτοδιοίκησης, των οποίων οι στόχοι είναι συμβατοί με τις ανάγκες και φιλοδοξίες των Θιβετιανών. Στόχος της τοπικής εθνικής αυτονομίας είναι να αντισταχθεί τόσο στην εθνική καταπίεση όσο και στον εθνικό διαχωρισμό μέσα από την απόρριψη και του παραδοσιακού σωβινισμού των Χαν και του τοπικού εθνικισμού. Αποσκοπεί να εξασφαλίσει την προστασία του πολιτισμού και της ταυτότητας των εθνικών μειονοτήτων δίνοντάς τους την εξουσία για να είναι κύριοι των ζητημάτων που τις αφορούν.

Σε έναν πολύ σημαντικό βαθμό, οι ανάγκες των Θιβετιανών μπορούν να επιλυθούν μέσα από τις συνταγματικές αρχές περί αυτονομίας, όπως τις κατανοούμε. Σε σωρεία θεμάτων, το Σύνταγμα αναγνωρίζει στα κρατικά όργανα μια διακριτική ευχέρεια όσον αφορά στην λήψη αποφάσεων και στην λειτουργία του συστήματος αυτονομίας. Αυτή η διακριτική ευχέρεια μπορεί να ασκηθεί έτσι ώστε να διευκολύνει την πραγματική αυτονομία των Θιβετιανών με τρόπους που να ανταποκρίνονται στην μοναδικότητα της κατάστασης του Θιβέτ. Κατά την υλοποίηση αυτών των αρχών, η νομοθεσία που σχετίζεται με την αυτονομία ίσως χρειαστεί συνεπώς να αναθεωρηθεί ή να τροποποιηθεί, ώστε να ανταποκρίνεται στα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και τις ανάγκες του θιβετιανού έθνους. Εφόσον υπάρχει καλή θέληση και από τις δύο πλευρές, τυχόν εναπομένοντα προβλήματα μπορούν να επιλυθούν μέσα από τις συνταγματικές αρχές περί αυτονομίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, θα εδραιωθεί η εθνική ενότητα και σταθερότητα και οι αρμονικές σχέσεις μεταξύ Θιβετιανών και άλλων εθνοτήτων.

II ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΙΒΕΤΙΑΝΗΣ ΕΘΝΟΤΗΤΑΣ

Οι Θιβητιανοί ανήκουν σε μια εθνική μειονότητα, ασχέτως τής επικρατούσας διοικητικής διαιρέσεως. Η ακεραιότητα τής θιβητιανής εθνότητας πρέπει να είναι σεβαστή. Αυτό είναι το πνεύμα, η πρόθεση και η αρχή που ενυπάρχουν στην συνταγματική έννοια τής εθνικής τοπικής αυτονομίας, καθώς και η αρχή τής ισότητας μεταξύ εθνοτήτων.

Το γεγονός ότι οι Θιβητιανοί μοιράζονται την ίδια γλώσσα, τον ίδιον πολιτισμό και πνευματική παράδοση και τις ίδιες βασικές αξίες και έθιμα, το ότι ανήκουν στην ίδια εθνική ομάδα και έχουν μια δυνατή αίσθηση κοινής ταυτότητας δεν αμφισβητείται. Οι Θιβητιανοί μοιράζονται μια κοινή ιστορία και, παρά τις περιόδους πολιτικών ή διοικητικών διαιρέσεων, παρέμειναν αδιάλειπτα ενωμένοι μέσα από την θρησκεία, τον πολιτισμό, την παιδεία, την γλώσσα, τον τρόπο ζωής και το μοναδικό περιβάλλον του υψιπέδου τους.

Η θιβητιανή εθνότητα ζει σε μια συνεχόμενη περιοχή στο θιβητιανό υψίπεδο, το οποίο έχει κατοικήσει για χιλιετηρίδες και τού οποίου είναι, συνεπώς, ο αυτόχθων πληθυσμός. Οσον αφορά στις συνταγματικές αρχές τής εθνικής τοπικής αυτονομίας, οι Θιβητιανοί στην ΛΔΚ όντως ζουν ως μία και μόνον εθνότητα σε όλο το μήκος και εύρος τού θιβητιανού υψιπέδου.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η ΛΔΚ αναγνωρίζει την θιβητιανή εθνότητα ως μία από τις 55 εθνικές μειονότητες.

III ΘΙΒΕΤΙΑΝΕΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ

Οι Θιβητιανοί έχουν πλούσια και ξεχωριστή ιστορία, κουλτούρα και πνευματική παράδοση, οι οποίες στο σύνολό τους αποτελούν πολύτιμα τμήματα τής πολιτιστικής κληρονομιάς τής ανθρωπότητας. Οι Θιβητιανοί όχι μόνον θέλουν να διατηρήσουν την δική τους πολιτιστική κληρονομιά, την οποίαν ενστερνίζονται με αγάπη, αλλά επιθυμούν εξίσου να αναπτύξουν την πολιτιστική και πνευματική τους ζωή και γνώση με τρόπους προσαρμοσμένους στις ανάγκες και τις συνθήκες τής ανθρωπότητας κατά τον 21ο αιώνα.

Ως μέρος του πολυ-εθνικού κράτους τής ΛΔΚ, οι Θιβητιανοί μπορούν να ωφεληθούν σημαντικά από τον γοργό ρυθμό οικονομικής και επιστημονικής ανάπτυξης που γνωρίζει η χώρα. Παρόλο που επιθυμούμε να συμμετάσχουμε και να συνεισφέρουμε ενεργά σε αυτήν την ανάπτυξη, θέλουμε να εξασφαλίσουμε ότι αυτό θα γίνει χωρίς ο λαός να χάσει την θιβητιανή του ταυτότητα, πολιτισμική παράδοση και βασικές αξίες και χωρίς να θέσουμε σε κίνδυνο το ξεχωριστό και ευάλωτο περιβάλλον τού θιβητιανού υψιπέδου, τού οποίου είναι ο γηγενής πληθυσμός.

Η μοναδικότητα τής κατάστασης τού Θιβέτ έχει αναγνωριστεί κατ' επανάληψη εντός τής ΛΔΚ και αντικατοπτρίζεται στους όρους τής "Συμφωνίας επί 17 Σημείων", αλλά και σε δηλώσεις και πολιτικές διαδοχικών ηγετών τής ΛΔΚ έκτοτε, και πρέπει να παραμείνει η βάση καθορισμού τού πεδίου εφαρμογής και τής δομής τής συγκεκριμένης αυτονομίας που θα ασκηθεί από το θιβητιανό έθνος εντός τής ΛΔΚ. Το Σύνταγμα εκφράζει μια θεμελιώδη αρχή ελαστικότητας ως προς την διευθέτηση ειδικών καταστάσεων, συμπεριλαμβανομένων των ειδικών χαρακτηριστικών και αναγκών των εθνικών μειονοτήτων.

Η δέσμευση τής Αγιότητάς Του τού Dalai Lama να αναζητήσει μια λύση για τον Θιβητιανό λαό εντός τής ΛΔΚ είναι σαφής και απερίφραστη. Η θέση αυτή είναι απολύτως συμβατή και σύμφωνη με την δήλωση τού εξαιρετού ηγέτη Deng Xiaoping, στην οποίαν τόνισε ιδιαιτέρως ότι, με μοναδική εξαίρεση την ανεξαρτησία, όλα τα άλλα ζητήματα μπορούσαν να επιλυθούν μέσω διαλόγου. Δοθέντος συνεπώς ότι έχουμε δεσμευτεί να σεβαστούμε πλήρως την εδαφική ακεραιότητα τής ΛΔΚ, προσδοκούμε η Κεντρική Κυβέρνηση να αναγνωρίσει και να σεβαστεί πλήρως την ακεραιότητα τού θιβητιανού έθνους και το δικαίωμά του να ασκήσει μια πραγματική αυτονομία εντός τής ΛΔΚ. Πιστεύουμε ότι αυτό αποτελεί την βάση για να επιλύσουμε τις μεταξύ μας διαφορές και για να προάγουμε την ενότητα, σταθερότητα και αρμονία μεταξύ εθνοτήτων.

Η πρόοδος των Θιβητιανών ως ξεχωριστή εθνότητα εντός τής ΛΔΚ σημαίνει ότι οι Θιβητιανοί πρέπει να συνεχίσουν να προσδεύουν και να αναπτύσσονται οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά κατά τρόπους οι οποίοι να αντιστοιχούν στην ανάπτυξη τής ΛΔΚ και τού κόσμου στο σύνολό του και οι οποίοι συγχρόνως σέβονται και καλλιεργούν τα θιβητιανά χαρακτηριστικά αυτής τής ανάπτυξης. Για να επιτευχθεί αυτό, είναι επιτακτική ανάγκη το δικαίωμα των Θιβητιανών στην αυτοδιοίκηση να αναγνωρισθεί και να υλοποιηθεί

σε ολόκληρη την περιοχή όπου ζουν σε συμπαγείς κοινότητες στην ΛΔΚ, σύμφωνα με τις ιδιαίτερες ανάγκες, τις προτεραιότητες και τα χαρακτηριστικά του θιβετιανού έθνους.

Η πολιτιστική παράδοση και η ταυτότητα του θιβετιανού λαού δεν μπορούν να διατηρηθούν και να προωθηθούν παρά μόνον από τους ίδιους τους θιβετιανούς και όχι από άλλους. Συνεπώς, οι θιβετιανοί θα έπρεπε να έχουν την δυνατότητα αυτοβοήθειας, προσωπικής ανάπτυξης και αυτοδιοίκησης, και χρειάζεται να βρεθεί η καλύτερη δυνατή ισορροπία ανάμεσα σε αυτό και την αναγκαία και ευπρόσδεκτη καθοδήγηση και αρωγή του Θιβέτ από την Κεντρική Κυβέρνηση και άλλες επαρχίες και περιοχές της ΛΔΚ.

IV ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΩΝ ΘΙΒΕΤΙΑΝΩΝ

Θέματα-Αντικείμενα Αυτοδιοίκησης

1) Γλώσσα

Η γλώσσα είναι το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό γνώρισμα της ταυτότητας του θιβετιανού λαού. Η θιβετιανή είναι το πρωταρχικό μέσον επικοινωνίας, η γλώσσα στην οποία συγγράφονται η λογοτεχνία, τα πνευματικά κείμενα και οι ιστορικές αλλά και επιστημονικές εργασίες. Η θιβετιανή γλώσσα δεν είναι μόνον του ίδιου υψηλού επιπέδου όπως η σανσκριτική όσον αφορά στην γραμματική, αλλά είναι και η μόνη η οποία έχει την δυνατότητα να μεταφράζει από την σανσκριτική χωρίς έστω και την μικρότερη παρέκκλιση. Συνεπώς, η θιβετιανή γλώσσα όχι μόνον έχει τις πλουσιότερες και καλύτερα μεταφρασμένες λογοτεχνίες, αλλά επιπλέον, όπως διατείνονται πολλοί μελετητές, παρουσιάζει και τον πλουσιότερο και αριθμητικά ισχυρότερο αριθμό λογοτεχνικών συγγραμμάτων. Το Σύνταγμα της ΛΔΚ, στο Άρθρο 4, εγγυάται την ελευθερία όλων των εθνοτήτων "να χρησιμοποιούν και να αναπτύσσουν την δική τους προφορική και γραπτή γλώσσα ...".

Για να μπορούν οι θιβετιανοί να χρησιμοποιούν και να αναπτύσσουν την γλώσσα τους, θα πρέπει η θιβετιανή να χαίρει σεβασμού ως κύρια προφορική και γραπτή γλώσσα. Παρομοίως, θα πρέπει η θιβετιανή να είναι και η κύρια γλώσσα στις αυτόνομες θιβετιανές περιοχές.

Αυτή η αρχή αναγνωρίζεται σαφώς από το Σύνταγμα στο Άρθρο 121, το οποίο δηλώνει: "τα όργανα αυτοδιοίκησης των αυτόνομων εθνικών περιοχών χρησιμοποιούν την γραπτή και προφορική γλώσσα ή την γλώσσα κοινής χρήσης του τόπου." Το Άρθρο 10 του Νόμου περί Τοπικής Εθνικής Αυτονομίας (NTEA) ορίζει ότι αυτά τα όργανα "θα εγγυώνται την ελευθερία των εθνοτήτων αυτών των περιοχών να χρησιμοποιούν και να αναπτύσσουν τις δικές τους προφορικές και γραπτές γλώσσες ..."

Σύμφωνος με την αρχή αναγνώρισης της θιβετιανής ως την κύρια γλώσσα στις θιβετιανές περιοχές, ο NTEA (Άρθρο 36) επιτρέπει επίσης στις αυτόνομες κυβερνητικές αρχές να αποφασίζουν για "την γλώσσα η οποία χρησιμοποιείται στις διαδικασίες διδασκαλίας και εγγραφής" στον τομέα της παιδείας. Αυτό ενέχει την αναγνώριση της αρχής ότι το βασικό μέσον της παιδείας πρέπει να είναι η θιβετιανή γλώσσα.

2) Πολιτισμός

Πρωταρχικός σκοπός της έννοιας της εθνικής τοπικής αυτοδιοίκησης είναι η διαφύλαξη του πολιτισμού των εθνικών μειονοτήτων. Συνεπώς, το σύνταγμα της ΛΔΚ εμπεριέχει αναφορές στην διατήρηση της πολιτιστικής ταυτότητας στα Άρθρα 22, 47 και 119, όπως επίσης και το Άρθρο 38 του NTEA. Για εμάς τους θιβετιανούς, ο θιβετιανός πολιτισμός είναι στενά συνδεδεμένος με την θρησκεία μας, την παράδοση, την γλώσσα και την ταυτότητά μας, οι οποίες απειλούνται σε διάφορα επίπεδα. Δεδομένου ότι θιβετιανοί ζουν εντός του πολυεθνικού κράτους της ΛΔΚ, αυτή η ξεχωριστή θιβετιανή πολιτιστική κληρονομιά χρήζει προστασίας μέσω καταλλήλων συνταγματικών διατάξεων.

3) Θρησκεία

Η θρησκεία είναι θεμελιώδης για τους θιβετιανούς και ο Βουδισμός είναι στενά συνδεδεμένος με την ταυτότητά τους. Αναγνωρίζουμε την σημασία του διαχωρισμού μεταξύ εκκλησίας και κράτους, αλλά αυτό δεν θα πρέπει να επηρεάζει την ελευθερία και την πρακτική όσων πιστεύουν. Είναι φύσει αδύνατον για τους θιβετιανούς να διανοηθούν την προσωπική ή κοινοτική ελευθερία χωρίς την ελευθερία πίστεως, συνειδήσεως και θρησκείας. Το Σύνταγμα αναγνωρίζει την σημασία της θρησκείας και προστατεύει το δικαίωμα άσκησης της. Το Άρθρο 36 εγγυάται σε όλους τους πολίτες την ελευθερία της

θρησκευτικής τους πεποιθήσεως. Ουδείς δικαιούται να υποχρεώσει άλλον να ασπαστεί ή να μην ασπαστεί μια θρησκεία. Η διάκριση βάσει τής θρησκείας απαγορεύεται.

Μια ερμηνεία τής συνταγματικής αρχής υπό το φως τής διεθνούς πρακτικής θα εκάλυπτε επίσης την ελευθερία του τρόπου πίστεως ή λατρείας. Η ελευθερία καλύπτει το δικαίωμα των μοναστηριών να οργανώνονται και να διοικούνται σύμφωνα με την βουδιστική μοναστική παράδοση, να ασχολούνται με διδασκαλίες και μελέτες, και να δέχονται ως μέλη τής κοινότητάς τους όσους το επιθυμούν, ασχέτως αριθμητικών περιορισμών, γένους ή ηλικίας, σύμφωνα με αυτούς τους κανόνες. Η συνήθης πρακτική δημοσίων διδασκαλιών και η άδεια μεγάλων συναθροίσεων καλύπτονται από αυτήν την ελευθερία και το κράτος δεν θα έπρεπε να παρεμβαίνει σε θρησκευτικές πρακτικές και παραδόσεις, όπως η σχέση μεταξύ διδάσκοντος και μαθητού, η διαχείριση μοναστικών ιδρυμάτων και η αναγνώριση μετενσαρκώσεων.

4) Παιδεία

Η επιθυμία των Θιβετιανών να αναπτύξουν και να διαχειρίζονται το δικό τους εκπαιδευτικό σύστημα σε συνεργασία και σε συντονισμό με το υπουργείο Παιδείας τής κεντρικής κυβέρνησης υποστηρίζεται από τις αρχές που εμπεριέχει το Σύνταγμα σχετικά με την εκπαίδευση. Το αυτό ισχύει και για την επιδίωξη ενασχόλησης και συνεισφοράς στην ανάπτυξη τής επιστήμης και τής τεχνολογίας. Σημειώνουμε την αυξανόμενη αναγνώριση τής οποίας χαίρει από την διεθνή επιστημονική κοινότητα η συνεισφορά τής βουδιστικής ψυχολογίας, μεταφυσικής, κοσμολογίας και κατανόησης τού νου στην σύγχρονη επιστήμη. Ενώ σύμφωνα με το Άρθρο 19 τού Συντάγματος το κράτος αναλαμβάνει την γενική ευθύνη παροχής παιδείας στους πολίτες του, το Άρθρο 119 αναγνωρίζει την αρχή ότι "τα όργανα αυτοδιοίκησης των εθνικών αυτόνομων περιοχών διαχειρίζονται ανεξάρτητα τα θέματα (...) παιδείας στις αντίστοιχες περιοχές τους..." Αυτή η αρχή αντικατοπτρίζεται επίσης στο Άρθρο 36 τού ΝΤΕΑ.

Καθώς ο βαθμός αυτονομίας στην λήψη αποφάσεων είναι ασαφής, το σημείο που πρέπει να τονιστεί είναι ότι η θιβετιανή ανάγκη ασκήσεως πραγματικής αυτονομίας όσον αφορά στην παιδεία τής εθνότητάς της υποστηρίζεται από τις αρχές τού Συντάγματος περί αυτονομίας. Όσον αφορά στην φιλοδοξία ενασχόλησης και συνεισφοράς στην ανάπτυξη τής επιστημονικής γνώσης και τής τεχνολογίας, το Σύνταγμα (Άρθρο 119) και ο ΝΤΕΑ (Άρθρο 39) αναγνωρίζουν σαφώς το δικαίωμα των αυτόνομων περιοχών να αναπτύσσουν επιστημονική γνώση και τεχνολογία.

5) Προστασία του Περιβάλλοντος

Το Θιβέτ είναι η αρχική πηγή των μεγάλων ποταμών τής Ασίας. Έχει επίσης τα πιο αγέρωχα βουνά τής υψηλίου, καθώς και το πιο εκτενές και υψηλότερο υψίπεδο, και είναι πλούσιο σε ορυκτούς πόρους, πανάρχαια δάση και πολλές βαθιές κοιλάδες οι οποίες δεν έχουν αλλοιωθεί από ανθρώπινες δραστηριότητες.

Αυτή η πρακτική περιβαλλοντικής προστασίας ενισχύθηκε από τον παραδοσιακό σεβασμό τού θιβετιανού λαού για όλες τις μορφές ζωής, σεβασμός ο οποίος απαγορεύει κάθε πράξη που βλάπτει τα αισθανόμενα όντα, είτε είναι άνθρωποι είτε ανήκουν στο ζωϊκό βασίλειο. Το Θιβέτ ήταν, παλαιότερα, ένα άθικτο φυσικό καταφύγιο μέσα σε ένα ξεχωριστό περιβάλλον. Σήμερα, το παραδοσιακό περιβάλλον τού Θιβέτ υφίσταται ανεπανόρθωτες καταστροφές. Οι συνέπειές τους είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτες στα λιβάδια, στις καλλιεργήσιμες εκτάσεις, στα δάση, στους υδάτινους πόρους και στην άγρια πανίδα και χλωρίδα.

Ενόψει αυτού, σύμφωνα με τα Άρθρα 45 και 66 τού ΝΤΕΑ, θα έπρεπε ο θιβετιανός λαός να έχει δικαιοδοσία επί του περιβάλλοντός του και να τού επιτρέπεται να ακολουθεί τις πατροπαράδοτες πρακτικές προστασίας του.

6) Χρήση Φυσικών Πόρων

Όσον αφορά στην προστασία και διαχείριση τού φυσικού περιβάλλοντος και την χρήση φυσικών πόρων, το Σύνταγμα και ο ΝΤΕΑ δεν αναγνωρίζουν παρά έναν περιορισμένο ρόλο στα όργανα αυτοδιοίκησης των αυτόνομων περιοχών (βλέπε Άρθρα 27, 28, 45, 66 τού ΝΤΕΑ, και Άρθρο 118 τού Συντάγματος, με το οποίο το κράτος δεσμεύεται ότι "θα δώσει την πρέπουσα προσοχή στα συμφέροντα [των εθνικών αυτόνομων περιοχών]"). Ο ΝΤΕΑ αναγνωρίζει την σημαντικότητα οι αυτόνομες περιοχές να προστατεύουν και να αναπτύσσουν τα δάση και τα λιβάδια (Άρθρο 27) και να "δίνουν προτεραιότητα στην ορθολογική εκμετάλλευση και χρήση των φυσικών πόρων τις οποίες έχουν το δικαίωμα να αναπτύσσουν οι τοπικές αρχές", αλλά μόνον εντός των ορίων των κρατικών σχεδίων και

τών νομικών όρων. Στην πραγματικότητα, ο κεντρικός ρόλος του Κράτους σε αυτά τα ζητήματα αντικατοπτρίζεται στο Σύνταγμα (Άρθρο 9).

Οι αρχές αυτονομίας που διατυπώνονται στο Σύνταγμα δεν μπορούν, κατά την γνώμη μας, να οδηγήσουν πραγματικά στο να γίνουν οι Θιβετιανοί κύριοι της τύχης τους εφόσον δεν είναι επαρκώς αναμειγμένοι στην λήψη αποφάσεων σχετικά με την χρήση φυσικών πόρων όπως οι ορυκτοί πόροι, τα ύδατα, τα δάση, τα βουνά, τα λιβάδια, κλπ.

Η ιδιοκτησία της γης είναι το θεμέλιο επάνω στο οποίο βασίζεται η ανάπτυξη των φυσικών πόρων, των φόρων και των εισοδημάτων μιας οικονομίας. Συνεπώς, είναι ουσιώδες μόνον η εθνότητα της αυτόνομης περιοχής να έχει το νομικό δικαίωμα μεταβίβασης ή μίσθωσης γαιών, πλην αυτών που ανήκουν στο κράτος. Κατά τον ίδιο τρόπο, η αυτόνομη περιοχή πρέπει να έχει την ανεξάρτητη εξουσία να διατυπώνει και να υλοποιεί αναπτυξιακά σχέδια ταυτοχρόνως με τα κρατικά σχέδια.

7) Οικονομική ανάπτυξη και Εμπόριο

Η οικονομική ανάπτυξη στο Θιβέτ είναι ευπρόσδεκτη και μάλιστα πολύ αναγκαία. Ο θιβετιανός λαός παραμένει μία από τις οικονομικά πιο υπανάπτυκτες περιοχές της ΛΔΚ.

Το Σύνταγμα αναγνωρίζει την αρχή σύμφωνα με την οποία, ενόψει των τοπικών χαρακτηριστικών και αναγκών, οι αυτόνομες αρχές έχουν να παίξουν έναν σημαντικό ρόλο στην οικονομική ανάπτυξη της περιοχής τους (Άρθρο 118 του Συντάγματος, το οποίο αντικατοπτρίζεται επίσης στο Άρθρο 25 του ΝΤΕΑ). Το Σύνταγμα αναγνωρίζει επίσης την αρχή αυτονομίας ως προς την διαχείριση των χρηματοοικονομικών πόρων (Άρθρο 117, και Άρθρο 32 του ΝΤΕΑ). Συγχρόνως, το Σύνταγμα αναγνωρίζει επιπλέον την σημασία παροχής κρατικής χρηματοδότησης και βοήθειας στις αυτόνομες περιοχές για την επιτάχυνση της οικονομικής ανάπτυξης (Άρθρο 122, και Άρθρο 22 του ΝΤΕΑ).

Παρομοίως, το Άρθρο 31 του ΝΤΕΑ αναγνωρίζει την ικανότητα των αυτόνομων περιοχών, ιδιαιτέρως αυτών όπως το Θιβέτ, οι οποίες γειτονεύουν με ξένες χώρες να προβαίνουν σε διασυνοριακό εμπόριο, καθώς και σε εμπορικές συναλλαγές με ξένες χώρες. Η αναγνώριση αυτών των αρχών είναι σημαντική για την θιβετιανή εθνότητα δεδομένης της γειννίας της περιοχής με ξένες χώρες, με τις οποίες ο λαός έχει πολιτιστική, θρησκευτική, εθνική και οικονομική συγγένεια.

Η προσφερόμενη αρωγή από την Κεντρική Κυβέρνηση και τις επαρχίες έχει προσωρινά οφέλη, αλλά μακροπρόθεσμα, εάν ο θιβετιανός λαός δεν είναι αυτόνομος (δηλαδή αυτοσυντηρούμενος) παρά εξαρτάται από άλλους, επιφέρει μεγαλύτερη βλάβη. Συνεπώς, ένας σημαντικός στόχος της αυτονομίας είναι ο θιβετιανός λαός να γίνει οικονομικά ανεξάρτητος.

8) Δημόσια υγεία

Το Σύνταγμα διατυπώνει σαφώς την ευθύνη του Κράτους σχετικά με την υγεία και την παροχή ιατρικών υπηρεσιών (Άρθρο 21). Το Άρθρο 119 αναγνωρίζει ότι αυτό είναι ένα πεδίο ευθύνης των αυτόνομων περιοχών. Το ΝΤΕΑ (Άρθρο 40) επίσης αναγνωρίζει το δικαίωμα των οργάνων αυτοδιοίκησης των αυτόνομων περιοχών να "λαμβάνουν ανεξάρτητες αποφάσεις σε θέματα σχεδίων ανάπτυξης των τοπικών ιατρικών υπηρεσιών και υπηρεσιών υγείας και προόδου τόσο της σύγχρονης όσο και της παραδοσιακής ιατρικής των εθνοτήτων."

Το υπάρχον σύστημα υγείας αδυνατεί να καλύψει επαρκώς τις ανάγκες του πληθυσμού της υπαίθρου στο Θιβέτ. Σύμφωνα με τις αρχές των προαναφερομένων νόμων, τα τοπικά αυτόνομα όργανα πρέπει να έχουν τις αρμοδιότητες και τους πόρους ώστε να καλύπτουν την ανάγκη υγείας ολόκληρου του θιβετιανού πληθυσμού. Πρέπει επίσης να έχουν την αρμοδιότητα να προωθούν το παραδοσιακό θιβετιανό ιατρικό και αστρολογικό σύστημα αυστηρώς κατά την παραδοσιακή πρακτική.

9) Δημόσια Ασφάλεια

Όσον αφορά στα θέματα δημοσίας ασφαλείας, είναι σημαντικό η πλειονότητα του προσωπικού ασφαλείας να αποτελείται από μέλη της τοπικής εθνότητας, τα οποία καταλαβαίνουν και σέβονται τα τοπικά έθιμα και τις παραδόσεις.

Αυτό το οποίο λείπει στις θιβετιανές περιοχές είναι η απουσία μιας αρχής λήψης αποφάσεων η οποία να είναι εις χείρας τοπικών θιβετιανών αξιωματούχων.

Μια σημαντική πτυχή της αυτονομίας και της αυτοδιοίκησης είναι η ευθύνη για την εσωτερική δημόσια τάξη και ασφάλεια των αυτόνομων περιοχών. Το Σύνταγμα (Άρθρο 120) και ο ΝΤΕΑ (Άρθρο 24) αναγνωρίζουν την σημασία της τοπικής συμμετοχής

και επιτρέπουν στις αυτόνομες περιοχές να οργανώνουν την ασφάλειά τους εντός "τού στρατιωτικού συστήματος τού Κράτους και τών πρακτικών αναγκών και με την έγκριση τού Συμβουλίου τού Κράτους."

10) Ρύθμιση τής πληθυσμιακής μετανάστευσης

Ο θεμελιώδης σκοπός τής εθνικής τοπικής αυτονομίας και αυτοδιοίκησης είναι η διατήρηση τής ταυτότητας, τού πολιτισμού, τής γλώσσας κλπ. τής εθνικής μειονότητας και η εξασφάλιση ότι αυτή είναι κύρια τών ζητημάτων που την αφορούν. Όταν εφαρμόζεται σε μια συγκεκριμένη εδαφική επικράτεια, όπου η εθνική μειονότητα ζει σε μια συγκεντρωμένη κοινότητα ή κοινότητες, η ίδια η αρχή και ο σκοπός τής εθνικής τοπικής αυτοδιοίκησης περιφρονείται εάν ενθαρρύνεται και επιτρέπεται μια μεγάλης κλίμακος μετανάστευση και εγκατάσταση τής πλειοψηφούσας εθνότητας Χαν και άλλων εθνοτήτων. Οι μείζονες δημογραφικές αλλαγές οι οποίες απορρέουν από μια τέτοια μετανάστευση θα έχουν ως αποτέλεσμα την αφομοίωση και όχι την ενσωμάτωση στην εθνότητα τών Χαν τής θιβητιανής εθνότητας, αφανίζοντας σταδιακά την ξεχωριστή κουλτούρα και ταυτότητα τών θιβητιανών. Επίσης, η συρροή μεγάλου αριθμού Χαν και άλλων εθνοτήτων στις θιβητιανές περιοχές θα αλλάξει θεμελιωδώς τους υποχρεωτικούς όρους για την άσκηση τής τοπικής αυτονομίας, καθώς τα συνταγματικά κριτήρια για την άσκηση αυτονομίας, τούτέστιν το ότι σε μια συγκεκριμένη εδαφική επικράτεια η εθνική μειονότητα "ζει σε συμπαγείς κοινότητες", μεταβάλλεται και υπονομεύεται από τις πληθυσμιακές μετακινήσεις και μεταθέσεις. Σε περίπτωση όπου τέτοιες μεταναστεύσεις και μετεγκαταστάσεις συνεχιστούν ανέλεγκτα, οι θιβητιανοί δεν θα ζουν πλέον σε συμπαγή κοινότητα ή κοινότητες και, συνεπώς, δεν θα έχουν δικαίωμα, από το Σύνταγμα, στην εθνική τοπική αυτονομία. Αυτό θα παραβίαζε στην πράξη τις ίδιες τις αρχές τού Συντάγματος σχετικά με την προσέγγιση τού ζητήματος τών εθνοτήτων.

Στην ΛΔΚ υπάρχει προηγούμενο περιορισμού τών κινήσεων ή τού τόπου κατοικίας τών πολιτών. Από την άλλη, υπάρχει μόνον μια πολύ περιορισμένη αναγνώριση τού δικαιώματος τών αυτόνομων περιοχών να εκπονήσουμε μέτρα ελέγχου "τού μεταναστευτικού πληθυσμού" σε αυτές τις περιοχές. Για εμάς θα ήταν ζωτικής σημασίας τα αυτόνομα όργανα αυτοδιοικήσεως να έχουν την εξουσία να ελέγχουν την κατοικία, την εγκατάσταση και την εργασία ή τις οικονομικές δραστηριότητες τών ατόμων από άλλα μέρη τής ΛΔΚ τα οποία επιθυμούν να μετοικήσουν σε θιβητιανές περιοχές, ούτως ώστε να εξασφαλίσουμε τον σεβασμό και την υλοποίηση τών στόχων τής αρχής τής αυτονομίας.

Πρόθεσή μας δεν είναι να απελάσουμε τους μη-θιβητιανούς, οι οποίοι έχουν εγκατασταθεί μόνιμως στο Θιβέτ και έχουν μεγαλώσει ή ζήσει στον τόπο μας για μεγάλο χρονικό διάστημα. Η ανησυχία μας αφορά την προκλητή μαζική κίνηση πρωτίστως Χαν αλλά και άλλων εθνοτήτων σε πολλές περιοχές τού Θιβέτ, αναστατώνοντας τις υπάρχουσες κοινότητες, περιθωριοποιώντας τον θιβητιανό πληθυσμό σε αυτά τα μέρη και απειλώντας το ευάλωτο φυσικό περιβάλλον.

11) Πολιτιστικές, εκπαιδευτικές και θρησκευτικές συναλλαγές με άλλες χώρες

Πέρα από την σημασία τών συναλλαγών και τής συνεργασίας μεταξύ τής θιβητιανής εθνότητας και τις άλλες εθνότητες, επαρχίες και περιοχές τής ΛΔΚ σε θέματα-αντικείμενα αυτονομίας, όπως η κουλτούρα, η τέχνη, η παιδεία, η επιστήμη, η δημόσια υγεία, ο αθλητισμός, η θρησκεία, το περιβάλλον, η οικονομία κ.ά., το δικαίωμα τών αυτόνομων περιοχών να προβαίνουν σε τέτοιες συναλλαγές με ξένες χώρες γύρω από αυτά τα θέματα αναγνωρίζεται επίσης στον ΝΤΕΑ (Άρθρο 42).

V ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΜΙΑΣ ΕΝΙΑΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΙΒΕΤΙΑΝΗ ΕΘΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΛΔΚ

Για να μπορεί η θιβητιανή εθνότητα να αναπτύσσεται και να ευημερεί χωρίς να στερείται την μοναδική ταυτότητά της, τον πολιτισμό της και την πνευματική της παράδοση μέσα από την άσκηση τής αυτοδιοίκησης τών προαναφερόμενων βασικών θιβητιανών αναγκών, η συνολική κοινότητα, η οποία περιλαμβάνει όλες τις περιοχές τις οποίες η ΛΔΚ καθόρισε προς το παρόν ως θιβητιανές αυτόνομες περιοχές, θα πρέπει να βρίσκονται κάτω από μία και μόνον διοικητική οντότητα. Οι τρέχουσες διοικητικές διαιρέσεις σύμφωνα με τις οποίες κυβερνώνται και διοικούνται οι θιβητιανές κοινότητες σε διάφορες επαρχίες και περιοχές τής ενθαρρύνουν την κατάτμηση, προωθούν την άνιση ανάπτυξη και εξασθενίζουν την ικανότητα τής θιβητιανής εθνότητας να προστατεύσει και να προωθήσει την κοινή της

πολιτισμική, πνευματική και εθνική ταυτότητα. Αντί να σέβεται την ακεραιότητα της εθνότητας, αυτή η πολιτική προωθεί την διάσπαση της και περιφρονεί το πνεύμα της αυτονομίας. Ενώ άλλες μείζονες εθνικές μειονότητες, όπως οι Ουϊγκοί και οι Μογγόλοι, είναι σχεδόν αποκλειστικά υπεύθυνοι για την κυβέρνησή τους εντός των αντιστοιχών ενιαίων αυτόνομων περιοχών, οι Θιβετιανοί θεωρούνται σαν να αποτελούσαν διάφορες εθνικές μειονότητες αντί για μία μόνον.

Η ένταξη όλων των Θιβετιανών οι οποίοι σήμερα ζουν σε περιοχές χαρακτηρισμένες ως αυτόνομες θιβετιανές περιοχές σε μία ενιαία αυτόνομη διοικητική μονάδα είναι πλήρως σύμφωνη με την συνταγματική αρχή που περιέχεται στο Άρθρο 4, και η οποία επίσης αντικατοπτρίζεται στον ΝΤΕΑ (Άρθρο 2), ότι "η τοπική αυτονομία εξασκείται σε περιοχές όπου τα άτομα εθνικών μειονοτήτων ζουν σε συγκεντρωμένες κοινότητες." Ο ΝΤΕΑ περιγράφει την εθνική τοπική αυτονομία ως την "βασική πολιτική που υιοθετήθηκε από το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας για την επίλυση του εθνικού ζητήματος στην Κίνα" και εξηγεί το νόημα και την πρόθεσή της στον Πρόλογό του:

οι εθνικές μειονότητες, κάτω από την ενιαία κρατική ηγεσία, ασκούν την τοπική αυτοδιοίκηση σε περιοχές όπου ζουν σε συγκεντρωμένες κοινότητες και συγκροτούν όργανα αυτοδιοίκησης για να ασκήσουν την εξουσία της αυτονομίας. Η εθνική τοπική αυτονομία εκφράζει στην πράξη τον πλήρη σεβασμό του κράτους ως προς το δικαίωμα, αλλά και την εγγύηση αυτού του δικαιώματος, των εθνικών μειονοτήτων να διοικούν τις εσωτερικές τους υποθέσεις, καθώς και την υποστήριξη του προς την αρχή ισότητας, ενότητας και κοινής ευημερίας όλων των εθνοτήτων.

Είναι σαφές ότι, στην πράξη, η θιβετιανή εθνότητα εντός της ΛΔΚ θα είναι σε θέση να ασκήσει το δικαίωμά της να αυτοδιοικείται και να διαχειρίζεται τις εσωτερικές της υποθέσεις μόνον όταν μπορέσει να το κάνει μέσω ενός οργάνου αυτοδιοίκησης του οποίου η αρμοδιότητα να καλύπτει την θιβετιανή εθνότητα στο σύνολό της.

Ο ΝΤΕΑ αναγνωρίζει την αρχή σύμφωνα με την οποίαν τα όρια των εθνικών αυτόνομων περιοχών ίσως χρειαστεί να μεταβληθούν. Η ανάγκη εφαρμογής των θεμελιωδών αρχών του Συντάγματος περί τοπικής αυτονομίας μέσα από τον σεβασμό της ακεραιότητας της θιβετιανής εθνότητας όχι μόνον είναι νόμιμη, αλλά και οι διοικητικές αλλαγές οι οποίες πιθανόν χρειαστούν για να επιτευχθεί αυτό ουδόλως παραβιάζουν τις συνταγματικές αρχές. Υπάρχει αριθμός προηγούμενων όπου αυτό πράγματι έχει πραγματοποιηθεί.

VI Η ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ

Ο βαθμός στον οποίον το δικαίωμα αυτοδιοίκησης και αυτοδιαχείρισης μπορεί να ασκηθεί για τα προαναφερόμενα θέματα-αντικείμενα καθορίζει κατά μεγάλο ποσοστό τον πραγματικό χαρακτήρα της θιβετιανής αυτονομίας. Επί του παρόντος, αυτό που πρέπει να γίνει, συνεπώς, είναι να διερευνηθεί ο τρόπος με τον οποίον η αυτονομία μπορεί να ρυθμιστεί και να ασκηθεί ούτως ώστε να ανταποκρίνεται έμπρακτα στην μοναδική κατάσταση και τις βασικές ανάγκες της θιβετιανής εθνότητας.

Η άσκηση πραγματικής αυτονομίας θα περιελάμβανε το δικαίωμα των Θιβετιανών να δημιουργήσουν την δική τους τοπική κυβέρνηση και τους κυβερνητικούς θεσμούς και τις διαδικασίες που ανταποκρίνονται καλύτερα στις ανάγκες και τα χαρακτηριστικά τους. Αυτό θα απαιτούσε η Συνέλευση του Λαού της αυτόνομης περιοχής να έχει την εξουσία να νομοθετεί σχετικά με όλα τα ζητήματα τα οποία είναι υπό την αρμοδιότητα της περιοχής (δηλαδή τα θέματα-αντικείμενα τα οποία αναφέρονται προηγούμενως) και τα άλλα όργανα της αυτόνομης κυβερνήσεως να έχουν την εξουσία να εκτελούν και να διαχειρίζονται αποφάσεις αυτόνομα. Η αυτονομία συνεπάγεται επίσης αντιπροσώπευση και ουσιώδη συμμετοχή στην εθνική λήψη αποφάσεων της Κεντρικής Κυβέρνησης. Τέλος, για να είναι η αυτονομία ουσιαστική, χρειάζονται επίσης διαδικασίες για την αποτελεσματική διαβούλευση και στενή συνεργασία ή κοινή λήψη αποφάσεων μεταξύ της Κεντρικής Κυβέρνησης και της τοπικής κυβέρνησης για θέματα κοινού συμφέροντος.

Ένα κρίσιμο στοιχείο της πραγματικής αυτονομίας είναι η εγγύηση την οποίαν παρέχει το Σύνταγμα, ή άλλοι νόμοι, ότι οι εξουσίες και οι ευθύνες οι οποίες κατανέμονται στην αυτόνομη περιοχή δεν μπορούν να ανακληθούν ή να μετατραπούν μονομερώς. Αυτό σημαίνει ότι ούτε η Κεντρική Κυβέρνηση ούτε η κυβέρνηση της αυτόνομης περιοχής μπορεί, χωρίς την συναίνεση της άλλης, να αλλάξει τα βασικά χαρακτηριστικά της αυτονομίας.

Οι παράμετροι και οι λεπτομέρειες μιας τέτοιας πραγματικής αυτονομίας για το Θιβέτ, οι οποίες ανταποκρίνονται στις μοναδικές ανάγκες και συνθήκες του θιβετιανού λαού και της θιβετιανής περιοχής, θα πρέπει να διατυπωθούν με αρκετή λεπτομέρεια σε κανονισμούς σχετικά με την άσκηση της αυτονομίας, όπως αυτή προβλέπεται στο Άρθρο 116 του Συντάγματος (το οποίο έχει τεθεί σε ισχύ στο Άρθρο 19 του ΝΤΕΑ) ή, σε περίπτωση που αυτό θεωρηθεί πιο αρμόζον, σε μια ξεχωριστή ομάδα νόμων ή κανονισμών που έχουν θεσπιστεί για τον σκοπό αυτό. Το Σύνταγμα, περιλαμβανομένου του Αρθρου 31, προβλέπει την δυνατότητα θεσπίσεως ειδικών νόμων, οι οποίοι ανταποκρίνονται σε μοναδικές καταστάσεις όπως είναι αυτή του Θιβέτ, ενώ συγχρόνως σέβονται το καθιερωμένο κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό σύστημα της χώρας.

Το Σύνταγμα προβλέπει, στο Τμήμα ΣΤ', τα όργανα αυτοδιοίκησης των εθνικών αυτόνομων περιοχών και αναγνωρίζει την νομοθετική τους εξουσία. Ούτως, το Άρθρο 116 (το οποίο τέθηκε σε ισχύ με το Άρθρο 19 του ΝΤΕΑ) αναφέρεται στην εξουσία τους να θεσπίζουν "ξεχωριστούς κανονισμούς υπό το φως των πολιτικών, οικονομικών και πολιτιστικών χαρακτηριστικών της εθνότητας ή των εθνοτήτων στις σχετιζόμενες περιοχές." Παρομοίως, το Σύνταγμα αναγνωρίζει την εξουσία της αυτόνομης διοικήσεως σε έναν συγκεκριμένο αριθμό πεδίων (Άρθρα 117-120), καθώς και την εξουσία της αυτόνομης κυβερνήσεως να εφαρμόζει μια ελαστικότητα στην υλοποίηση των νόμων και των πολιτικών της Κεντρικής Κυβερνήσεως και των ανωτέρων κρατικών οργάνων ώστε να προσαρμόζονται στις συνθήκες της σχετιζόμενης αυτόνομης περιοχής (Άρθρο 115).

Οι προαναφερόμενες νομικές διατάξεις πράγματι περιέχουν σημαντικούς περιορισμούς σχετικά με την δικαιοδοσία λήψεως αποφάσεων των αυτόνομων κυβερνητικών οργάνων. Ομως, παρ' όλα αυτά, το Σύνταγμα αναγνωρίζει την αρχή σύμφωνα με την οποίαν τα όργανα αυτοδιοίκησης θεσπίζουν νόμους και λαμβάνουν αποφάσεις πολιτικής που αφορούν τις τοπικές ανάγκες και που μπορούν να διαφέρουν από αυτούς που έχουν θεσπιστεί αλλού, περιλαμβανομένης και από την Κεντρική Κυβέρνηση.

Παρ' όλο που οι ανάγκες των Θιβετιανών είναι σε γενικές γραμμές σύμφωνες με τις αρχές αυτονομίας που περιλαμβάνονται στο Σύνταγμα, η πραγματοποίησή τους εμποδίζεται, όπως το δείξαμε, από ωρισμένα προβλήματα, τα οποία σήμερα καθιστούν την υλοποίηση αυτών των αρχών δύσκολη ή αναποτελεσματική.

Η υλοποίηση πραγματικής αυτονομίας, παραδείγματος χάριν, απαιτεί σαφείς διαχωρισμούς εξουσιών και ευθυνών ανάμεσα στην Κεντρική Κυβέρνηση και την κυβέρνηση της αυτόνομης περιοχής σχετικά με την αρμοδιότητα για τα διάφορα θέματα. Προς το παρόν, δεν υπάρχει αυτή η σαφήνεια, ενώ το εύρος των νομοθετικών εξουσιών των αυτόνομων περιοχών είναι και αβέβαιο και σοβαρά περιορισμένο. Ετσι, ενώ το Σύνταγμα σκοπεύει στην αναγνώριση των ειδικών αναγκών των αυτόνομων περιοχών να νομοθετούν για πολλά θέματα που τις αφορούν άμεσα, οι απαιτήσεις του Αρθρου 116 σχετικά με την πρότερη έγκριση στο ύψιστο επίπεδο της Κεντρικής Κυβέρνησης – από την Μόνιμη Επιτροπή της Εθνικής Συνέλευσης του Λαού (ΕΣΛ) – εμποδίζουν την υλοποίηση αυτής της αρχής περί αυτονομίας. Στην πραγματικότητα, μόνον οι αυτόνομες τοπικές συνελεύσεις απαιτούν ρητώς αυτήν την έγκριση, ενώ οι συνελεύσεις των συνηθισμένων (μη αυτόνομων) επαρχιών της ΛΔΚ δεν χρειάζονται προηγούμενη άδεια και απλώς υποβάλλουν μια αναφορά σχετικά με την υιοθέτηση κανονισμών στην Μόνιμη Επιτροπή της ΕΣΛ "για καταχώρηση" (Άρθρο 100).

Η άσκηση της αυτονομίας υπόκειται επιπλέον σε έναν σημαντικό αριθμό νόμων και κανονισμών, σύμφωνα με το Άρθρο 115 του Συντάγματος. Ωρισμένοι νόμοι περιορίζουν στην πράξη την αυτονομία της αυτόνομης περιοχής, ενώ άλλοι δεν είναι πάντα σύμφωνοι ο ένας με τον άλλον. Το αποτέλεσμα είναι ότι το ακριβές εύρος της αυτονομίας είναι ασαφές και δεν είναι σταθερό, καθώς μεταβάλλεται μονομερώς από την θέσπιση νόμων και κανονισμών από τα ανώτερα κρατικά επίπεδα, αλλά ακόμη και από αλλαγές πολιτικής. Δεν υπάρχει επίσης κατάλληλη διαδικασία διαβουλεύσεων ή επιλύσεως διαφορών που ενδεχομένως παρουσιαστούν μεταξύ των οργάνων της Κεντρικής Κυβέρνησης και της τοπικής κυβερνήσεως σχετικά με το εύρος και την άσκηση της αυτονομίας. Στην πρακτική, η απορρέουσα αβεβαιότητα περιορίζει την πρωτοβουλία των τοπικών αρχών και προς το παρόν εμποδίζει την άσκηση της πραγματικής αυτονομίας από τους Θιβετιανούς.

Σε αυτό το στάδιο, δεν επιθυμούμε να μπούμε σε λεπτομέρειες σχετικά με αυτά και άλλα εμπόδια στην άσκηση της πραγματικής αυτονομίας σήμερα από τους Θιβετιανούς, αλλά

απλώς να τα αναφέρουμε ως παραδείγματα, ώστε αυτά να αντιμετωπιστούν με τον κατάλληλο τρόπο κατά την διάρκεια του διαλόγου μας στο μέλλον. Θα συνεχίσουμε να μελετούμε το Σύνταγμα και άλλες σχετικές νομικές διατάξεις και, όποτε αυτό αρμόζει, ευχαρίστως θα προσφέρουμε περαιτέρω ανάλυση αυτών των ζητημάτων, όπως εμείς τα κατανοούμε.

VII Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ

Όπως δηλώνεται στην αρχή αυτού του υπομνήματος, πρόθεσή μας είναι να διερευνήσουμε τον τρόπο με τον οποίον οι ανάγκες του θιβετιανού λαού μπορούν να καλυφθούν εντός του πλαισίου της ΛΔΚ, καθώς πιστεύουμε ότι αυτές οι ανάγκες είναι σύμφωνες με τις αρχές του Συντάγματος περί αυτονομίας. Όπως η Αγιότητα Του ο Dalai έχει δηλώσει κατ' επανάληψιν, δεν έχουμε την οποιανδήποτε κρυφή ημερήσια διάταξη. Δεν έχουμε καμμία απολύτως πρόθεση να χρησιμοποιήσουμε την όποια συμφωνία περί πραγματικής αυτονομίας ως σκαλοπάτι προς την απόσχιση από την ΛΔΚ.

Ο αντικειμενικός σκοπός της Εξόριστης Θιβετιανής Κυβέρνησης είναι να αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα του θιβετιανού λαού και να μιλάει εν ονόματί του. Συνεπώς, ο λόγος ύπαρξής της θα εκλείψει και η ίδια θα διαλυθεί μόλις υπογραφεί μια συμφωνία μεταξύ μας. Οντως, η Αγιότητα Του έχει επανειλημμένως ανακοινώσει την απόφασή του να μην δεχτεί καμμία πολιτική θέση στο Θιβέτ οποτεδήποτε κατά το μέλλον. Ωστόσο, η Αγιότητα Του ο Dalai Lama σκοπεύει να κάνει χρήση όλης του της προσωπικής επιρροής, ώστε να διασφαλίσει ότι μια τέτοια συμφωνία θα έχει την χρήζουσα νομιμότητα για να χαίρει της υποστηρίξεως του θιβετιανού λαού.

Δεδομένων αυτών των ισχυρών δεσμεύσεων, προτείνουμε το επόμενο βήμα σε αυτήν την διαδικασία να είναι η συμφωνία ενάρξεως σοβαρής συζήτησης πάνω στα διάφορα σημεία που εγείρονται στο παρόν υπόμνημα. Για τον σκοπό αυτό, προτείνουμε όπως συζητήσουμε και συμφωνήσουμε περί ενός αμοιβαίως αποδεκτού μηχανισμού, ή μηχανισμών, όπως και για το χρονοδιάγραμμα που θα επέτρεπε αυτό να πραγματοποιηθεί αποτελεσματικά.